

V. Activitat institucional

Inauguració del curs

Il dia 26 de setembre de 2002 tingué lloc, a la Sala Prat de la Riba de l'Institut d'Estudis Catalans, la sessió inaugural del curs 2002-2003.

El discurs reglamentari fou a càrrec del senyor Enric Guinot i Rodríguez, membre de la Secció Històrico-Arqueològica, amb el títol *Sobre prenom i cognoms. L'antroponímia medieval, eina d'anàlisi històrica*. L'acte comptà també amb un discurs del president de l'Institut, senyor Josep Laporte i Salas, i amb un parlament del president de la Diputació de Barcelona, senyor Manuel Royes i Vila. Així mateix, el secretari general de l'Institut, senyor Salvador Alegret i Sanromà, féu una lectura del

resum de la *Memòria* del curs 2001-2002.

Durant la sessió inaugural del curs l'escolania del col·legi dels Sagrats Cors de Barcelona, dirigida per la senyora Begoña López, interpretà les peces següents: *Lo violí de Sant Francesc*, música del P. Antonio Donostia (1886-1956), *Jesús als pecadors*, música de Joan Carreras (1828-1900), *La farigola*, música de J. Borràs de Palau (1868-1953), *L'emigrant*, música d'A. Vives (1871-1932). La presentació del Programa Verdaguer (l'any 2002 fou l'any de la commemoració del centenari de la mort de Jacint Verdaguer) va anar a càrrec del senyor Francesc Bonastre, musicòleg.

Discurs del president de l'Institut d'Estudis Catalans

Is per a mi un gran honor poder prendre la paraula com a president de l'Institut d'Estudis Catalans en aquest acte d'inauguració del curs 2002-2003. Voldria per començar regraciar el senyor Enric Guinot, membre de la Secció Històrico-Arqueològica, per la seva magnífica dissertació sobre l'antroponímia medieval; dissertació que ha posat de manifest com és possible —quan se'n

sap— explicar amb amenitat temes que, a qui no en som coneixedors, ens poden semblar, a primera vista, mancats d'un cert atractiu. Moltes gràcies, doncs, senyor Guinot per la seva contribució tan positiva en aquest acte solemne.

No fa ni un mes de la meua presa de possessió com a president i això justifica que el meu parlament sigui, en certa manera, atípic, atès que, més que co-